

Francesc M. Rotger

Ara es compleixen més o menys set dècades d'*El doctor Frankenstein* (1931) de James Whale, adaptació de la novel·la de Mary W. Shelley, i amb aquest motiu el Centre de Cultura "Sa Nostra" ha programat un cicle anomenat, precisament, *70 anys del monstre*. Idò bé, aquestes passades festes de Nadal, dins la cartellera escènica de Palma, ens visitava una producció, *Te quiero... muñeca*, amb text i direcció d'Ernesto Caballero, que recordava en bo-

na mesura aquest mite del "modern Prometeu", com li deia la seva creadora; encara que el mateix Caballero, al programa de mà, es referia més bé a un altre, el mite de Pigmalión (també molt apreciat pel cinema i pel teatre: penseu, si més no, en la peça de George Bernard Shaw o en *My Fair Lady*). El cas és que Maribel Verdú, dins aquesta incursió seva al teatre (la veim molt més sovint a la pantalla), interpretava una dona en teoria perfecta, només que artificial, construïda per una científica; i Luis

Merlo, l'home desenganyat de les seves relacions amb dones de carn i os i que s'acaba trobant amb la rebel·lió d'aquesta criatura concebuda per encàrrec segons els seus desitjos. Tot això, en clau d'humor.

Dins l'aportació de caire més autòcton a l'oferta teatral mallorquina d'aquestes darreres setmanes destaca, entre d'altres produccions, *Monjes i mongetes*, el nou espectacle del col·lectiu Diabéticas Aceleradas amb la col·laboració de Tomeu Cañellas. Les mateixes Diabéticas expliciten, a la presentació del seu muntatge, algunes referències, tant teatrals com cinematogràfiques i també literàries, a aquesta mateixa idea del convent "com a eix d'una comèdia". Així, per exemple, recorden Joan Mas o Xesc Forteza (*Ca ses monges*), tot dos dins l'àmbit del teatre mallorquí, i també dos realitzadors espanyols, Garci (*Canción de cuna*) i Almodóvar (*Entre tinieblas*; que, per cert, després de ser pel·lícula, es va adaptar posteriorment a l'escenari).

Si Diabéticas Aceleradas es caracteritzen, entre d'altres aspectes, per compondre-se en bona part d'actors que encarnen papers de dones dins els seus espectacles, també l'interpret mallorquí Joan Carles Bestard, que participà al seu muntatge *C/ Amargura 13*, s'ha tornat a ficar dins la pell de l'entranyable Madò Pereta, un personatge que ha popularitzat a la *Nit de bauxa* de Canal 4, a una sèrie de representacions al Municipal de Palma, amb el segell de La Lluna de Teatre i direcció d'Antoni Maria Thomàs. Aquest tipus de transformació és una referència important a *La jaula de las locas*, amb Paco Morán i Joan Pera. Aquests dos actors ja ens presentaren una altra peça també adaptada al cinema amb molt d'èxit, *La extraña pareja*. Quant a *La Cage aux Folles*, la comèdia de Joan Poiret (ell mateix actor a la que tal vegada sigui la pel·lícula més emotiva dedicada al teatre, *L'últim metro*) la traslladà al cinema Edouard Molinaro el 1978, i també obtingué una acollida tan extraordinària que a continuació es filmarien una o dues seqüeles. Per suposat, més fluxes. ■

